

Max Allan Collins

Criminal Minds Moordcyclus

Gebaseerd op de CBS-televisieserie
geschreven door Jeff Davis

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Bemidji, Minnesota

De eerste stralen van de novemberzon gluurden over de einder, alsof ze zich ervan wilden verzekeren dat de kust veilig was voordat de zon zich vertoonde. Vanuit zijn hoogzit, die op een hoogte van bijna vijf meter in een driehoek van ratelpopulieren was vastgezet, keek William Kwitcher door de dichte bosjes naar beneden. Zijn adem vormde wolkjes in de lucht.

Billy Kwitcher, een magere man van voor in de dertig, was van top tot teen gehuld in camouflagekleden om onzichtbaar te blijven voor de herten die zich volgens hun gids, Daniel Abner, zeker op deze plek zouden vertonen. Honderd meter links van Billy bezette Abner de volgende hoogzit, en weer honderd meter daarachter zat Billy's vriend Logan Tweed. Abner, een kalende man van halverwege de veertig, huurde dit terrein van Bassinko Industries, een houtkapbedrijf dat ettelijke miljoenen hectaren bos bezat in de Verenigde Staten.

De gids had Billy en Tweed meegenomen naar dit stuk bos omdat het seizoen voor de geweerjacht inmiddels was aangebroken en Abner wist dat de enige geweerjager die hij hier zou tegenkomen zich onbevoegd in dit bos zou bevinden. Boogjagers droegen camouflagekleding, maar geweerjagers hadden oranje kleding aan. Een boogjager die in camouflagekleding door een bos vol geweerjagers liep, vroeg er gewoon om om per ongeluk te worden neergeschoten.

Hoewel hij sinds het vorige seizoen veel had geoefend, was dit pas de tweede keer dat Billy aan een boogjacht meedeed. Vorig jaar was zijn eerste jachtpoging alleen gevaarlijk gebleken voor twee pijnbomen, die Billy had geraakt toen hij een zeldzame kans kreeg om een hert te schieten. Hij was nu beter, rustiger. De krachttraining had hem sterker gemaakt en hij trok de pees nu gemakkelijker naar achteren, maar zijn tengere gestalte was er niet merkbaar door veranderd.

Onder hem bleef een zesender met de neus in de lucht staan, speurend naar onraad.

Billy hield zijn adem in en hoopte vurig dat het wolkje adem dat nog in de lucht hing, zou oplossen voordat het de behoedzame neusvleugels van zijn nieuwe doelwit zou bereiken. Met de boog in de aanslag en de pijl op de boog probeerde Billy al zijn spieren in bedwang te houden terwijl hij wachtte tot de bok een paar meter zou doorlopen, van de dichtere begroeiing, waar zijn hoogzit zich bevond, naar de rand van het dunnere struikgewas.

Hoewel de herten in het dichtere bos leefden, kwamen ze eten op de plek waar de bomen een jaar of vijf eerder waren gekapt. Omdat daar minder bomen stonden, groeide er meer laag gewas waarvan de herten konden eten. De grens tussen die twee stroken was dus de aangewezen plek om te jagen.

Maar de grens maakte de bok ook behoedzamer dan een veldmuis die om een slapende ratelslang heen probeerde te komen. Dat had Billy wel eens gezien; in de heuvels van Arkansas, waar hij vandaan kwam, had hij eens een steentje gegooid naar een ratelslang die op een platte steen lag te zonnen. De slang had zich opgerold en zijn kop opgestoken en zijn staart had waarschuwend gerateld. Een muis die er vlakbij op de grond zat, was verstijfd in de ijdele hoop dat de slang hem niet zou zien. Toen het knaagdier eindelijk wilde wegschieten, kwam het maar twee stappen verder voordat de slang toesloeg.

Vanaf dat moment had Billy veel vaker slangen bestudeerd dan muizen.

‘Een jager die een roofdier kan besluipen is pas echt een goede jager,’ had zijn vader hem verteld.

Billy Kwitcher had er hard aan gewerkt om een goede jager te worden.

De bok onder zijn hoogzit snoof nog eens. Billy overwoog de mogelijkheden. Van hieraf kon hij niet schieten. Hij kon alleen maar wachten. Eindelijk, als in antwoord op Billy's stille smeekbede, deed de bok een stap naar de grens.

Snuiven, een stap naar voren.

Snuiven, een stap naar voren.

De spanning was om te snijden, maar Billy moest wachten tot hij een goed schootsveld had. De seconden leken tergend langzaam voorbij te gaan terwijl de bok elk gevaar probeerde uit te sluiten.

Toen de bok eindelijk de gekapte strook in stapte, trok Billy met brandende spieren de stijve pees van de boog naar achteren. Hij richtte en toen het dier zijn kop omlaag bracht om te gaan eten, liet Billy de pijl gaan.

Hij kon de vlucht van de pijl amper volgen in het schaduwrijke bos, maar hij hoorde de bevredigende, doffe klap van de pijl die in de bok sloeg en het dier doorboorde voordat het zelfs maar beseftte dat het geraakt was.

Terwijl de pijl wegschoot, trok er een rilling door de bok en toen wankelde het dier en kwam de kop omhoog. De ogen keken een fractie van een seconde recht in die van Billy voordat het hert zich omdraaide en wegrende door de nieuwe aangroei. Net achter zijn schouder bloeide een rode vlek op.

Toen hij dat zag, wist Billy dat zijn schot raak was. De pijl had beide longen doorboord. De bok zou niet ter plekke dood neervallen, maar de wond was wel fataal.

Dat betekende niet dat het karkas niet een kilometer verderop terecht kon komen. Billy onderdrukte het verlangen om naar beneden te klimmen en achter het hert aan te gaan. Maar als de bok rechtsomkeert maakte, kwam Billy recht in de vuurlinie van zijn twee metgezellen. En dan ging hij er nog van uit dat er geen andere boog- of geweerjagers in het bos rondliepen. Ze hoorden er niet te zijn, maar Billy wist dat die woorden ook zijn grafschrift zouden kunnen worden...

Hij keek op zijn horloge. Het ledschermje gaf aan dat het net zeven uur geweest was. Hij zou de anderen om acht uur onder aan zijn hoogzit treffen. Terwijl de minuten voorbijkropen, keek Billy regelmatig op zijn horloge, alsof de tijd zo sneller zou gaan.

Billy zag diverse scenario's aan zijn geestesoog voorbijtrekken. In het ene vond hij de bok nooit meer terug, en in het andere werd zijn buit door stropers geslacht en restte hem slechts het kale karkas. In geen van deze scenario's wist hij de bok gewoon op te sporen, hem zelf te slachten en al dat vlees mee naar huis te nemen. Zo had het nooit gewerkt in het leven van Billy Kwitcher.

Bij Billy werd zelfs het kleinste succes onveranderlijk tenietgegaan door een of andere ernstige tegenslag. Het lot van Billy leek nog oneerlijker als hij tijd had erover na te denken, en op dat moment had hij tijd te over.

Om precies vijf voor kon Billy zich niet langer inhouden en stuurde hij een sms aan zijn twee maats. Tweed en Abner verschenen precies volgens afspraak onder aan Billy's boom, op het moment dat hij op de grond stapte.

De drie mannen trokken hun camouflagemaskers van hun hoofd en rekten zich uit om de stijfheid kwijt te raken die een ochtend op een hoogzit hun had bezorgd. Abner, die de bouw had van een brandkraan en zwaarder was dan de andere twee, had een pluizig grijs baardje, een stalen bril en stoppelig grijs haar waar zijn schedel niet kaal was.

Toch was het Abner die zich het gemakkelijkst bewoog in het bos. Dat was nogal tegen het zere been van Billy, die heel steels wilde zijn, maar meestal blij mocht zijn als hij niet al te onhandig overkwam.

Tweed had een haviksneus en groene ogen en was een halve kop groter dan Billy. Hij was ongeveer even oud als Billy en had een wilde bos bruin haar en een sikje dat eruitzag als een moddervlek die hij bij het wassen had gemist.

Tweed gaf Billy een klap op zijn rug. 'Helemaal te gek! Je hebt er een, maat.'

Abner, de gids, stak zijn duim op. 'Ik zei toch dat we deze keer een hert zouden schieten.'

Tweed vroeg: 'Was het een goed schot?'

'Door beide longen maar liefst.' Billy rechte zijn rug.

'Cool,' zei Tweed. 'Dan is hij waarschijnlijk niet ver gekomen.'

Maar Abner schudde zijn hoofd. 'Het zal je verbazen hoe ver een gewond hert nog kan komen. Die beesten zijn snel en het duurt even voor ze doorhebben dat ze dood zijn.'

Billy ging hun voor naar de plek waar het hert had gestaan toen hij hem aanschoot.

Tweed keek om naar Billy's hoogzit en prees: 'Verdomd goed schot, jongen.'

Abner knikte. 'Niet slecht. Helemaal niet slecht, Billy.' De gids knielde om de bloedvlek op de grond te bekijken. 'Schuimig.'

'Schuimig?' vroeg Tweed.

Abner knikte. 'Bloed uit de longen.'

Billy wilde onaangedaan lijken, maar zijn wangen waren rood van trots.

Ze keken allemaal naar het rode plasje op het dode onkruid en het dunne laagje sneeuw. De buien van afgelopen nacht hadden amper een centimeter sneeuw achtergelaten. In Minnesota had je in november evenveel kans op mooi nazomerweer als op sneeuwstormen.

Abner vroeg: 'Welke kant ging hij uit?'

Billy wees naar het zuidoosten, in de richting van de weg waarop ze Abners SUV hadden achtergelaten. De auto stond bijna twee kilometer verderop. Maar waarschijnlijk was de bok afgebogen naar het dichtere bos, van de weg vandaan.

'Oké,' stelde Abner voor, 'we verspreiden ons en zoeken het bloedspoor.'

Tweed zei: 'Er ligt hier heel wat...'

'Dat is wel zo,' beaamde Abner, 'maar de druppels zullen steeds kleiner en moeilijker te zien zijn naarmate de bok verder vlucht. Kijk goed uit je doppen.'

De drie mannen waaierden uit en speurden de grond af terwijl ze langzaam en ongehaast door de nieuwe aangroei liepen. De populieren kwamen vanzelf weer terug na de kap, wat betekende

dat het houtkapbedrijf geen nieuwe bomen hoefde aan te planten. De houtkapindustrie in Minnesota was grotendeels afhankelijk van populieren en de lichte stammen omzoomden de tweebaanswegen tussen de kleine stadjes in deze streek, zo'n vier uur rijden ten noorden van Minneapolis.

Het land om hen heen bestond uit golvende, niet al te hoge heuvels, zodat ze vrij makkelijk door de jonge aanplant konden lopen. Ze speurden alle drie nauwlettend de grond af, net zo lang tot een van hen een druppel zag en zou roepen: 'Hebbes!'

Zo kamden ze een halfuur lang het terrein uit. De bomen in dit nieuwe stuk bos waren nauwelijks groter dan Billy zelf en even mager. De grootste stammen waren maar iets dikker dan de pols van de jager.

Toen er al meer dan vijf minuten niets was gezegd, werd Billy bang dat ze het spoor van het hert waren kwijtgeraakt. De jager kreeg een knoop in zijn maag bij de gedachte dat zijn buit verdwenen was.

Eindelijk had hij eens iets goed gedaan. Hij, Billy Kwitcher, had een hert geschoten. Alleen was het verdomde beest in het niets verdwenen, en Billy begon zich af te vragen of hij soms gedroomd had...

Hij boog nog wat verder voorover en zijn blik schoot heen en weer over de sneeuwplekken en de dode, grijze bladeren, op zoek naar een spoor.

Zijn ogen begonnen te branden en Billy moest op zijn lip bijten om niet in tranen uit te barsten. Het had hem nog niet één keer meegezeten sinds hij tweeënhalf jaar eerder naar deze ellendige, ijskoude hel was verhuisd. Vandaag had hij bij de jachtpartij eindelijk eens geluk gehad en nu ging het verdomme allemaal weer in rook op. Als zijn prooi in handen van stropers was gevallen, zou het karkas er tenminste nog liggen, zodat hij zijn maats kon laten zien dat hij dat vervloekte hert echt had gedood...

Hij wist dat ze allebei dachten dat die idioot van een Billy het beest alleen maar had aangeschoten en vervolgens had gelogen over zijn zogenaamd dodelijke schot. Grote woorden, zoals altijd wan-

neer hij in Sully's Tap zat. Billy verhulde zijn onzekerheid altijd met veel gepoeh en kon zich daar maar niet van weerhouden, ook al was hij zich ervan bewust. Maar deze keer, deze ene verdomde keer, had hij echt iets gedaan waarover hij kon opscheppen, alleen was het vinden van het bewijs moeilijker dan het schieten van het hert zelf...

Zijn blik viel op iets roods.

Hij verstijfde.

Hij keek terug en zag het weer: *een bloeddruppel*. Ze zaten nog op het juiste spoor! Hij was het liefst met een kreet opgesprongen. Met zijn mouw veegde hij de tranen van zijn wangen. Van vreugde, welteverstaan.

Hij dwong zichzelf tot kalmte en slikte moeizaam. Vervolgens probeerde hij fluisterend zijn stem uit en die leek nog te werken. Toen vatte hij moed, haalde diep adem en riep: 'Hier is een druppel!'

'Dat werd verdomme tijd!' riep Tweed terug, die al naar hem toe kwam lopen.

Aan de andere kant kwam Abner voorzichtig een paar stappen dichterbij om verder te zoeken.

Billy keek nog eens goed naar de rode vlek en genoot van het triomfantelijke gevoel dat die druppel hertenbloed hem bezorgde. Toen werd zijn aandacht getrokken door iets wat naast de druppel op de grond lag, iets wat door de sneeuw en de laag bladeren naar boven stak, als een eigenaardige paddenstoel.

Nee, het leek meer op een stokje... alleen was het geen stokje. Dat zag Billy meteen. Hoewel de kleur ongeveer dezelfde was als die van de gebleekte schors van de populieren, zag hij dat het niet van de bomen afkomstig was.

Dit zag er anders uit.

Hij knielde, keek naar het bleke rolletje en besepte dat er nog meer waren, twee aan de linkerkant en een aan de rechterkant, dikke stokjes die ongeveer gelijk waren aan het eerste.

Botten.

Ze waren vies, maar hier en daar was het oppervlak schoon geschraapt. Het vlees was eraf geknaagd, besepte hij. Verbijsterd sprong Billy achteruit.

Abner riep: 'Wat is er?'

'Een hand!' riep Billy terug, en zijn twee metgezellen kwamen dichterbij om te kijken waar hij zo'n drukte over maakte.

'Wat?' vroeg Abner.

'Een hand, een *hand*, verdomme!' Ondanks het volume trilde Billy's stem. Hij kon zijn ogen niet van de benige vingers af houden, die zich uit hun afgelegen graf leken te willen graven.

De anderen kwamen naast Billy staan en keken neer op zijn macabere ontdekking.

'Godverdomme.' Tweed wendde zich af.

'Wat krijgen we nou?' vroeg Abner. Hij keek naar de vingers. 'Dat kan niet! Niet nog eens, verdomme.'

Billy knipperde met zijn ogen. 'Hoezo, nog eens?'

Abner en Tweed keken elkaar aan, maar Billy kon niets uit hun blik opmaken. Het gezicht van de gids was zo bleek als de schors van de omringende populieren en de tranen liepen over zijn wangen. Geen van de mannen zei nog iets. Voor henzelf sprak hun zwijgen boekdelen, maar Billy begreep het niet.

'Hoezo, nog eens?' herhaalde hij.

Tweed wierp hem een blik toe. 'Billy, hou je bek, oké? Hou voor één keer eens je bek.'

Billy wilde toch nog iets zeggen, maar een tweede scherpe blik van Tweed legde hem het zwijgen op.

Niet wetend wat hij anders kon doen, ging Billy op een omgevallen boom naar het dode ding dat uit de grond stak zitten staren, alsof hij wachtte tot het lichaam uit de besneeuwde grond omhoog zou zijn geklauterd en iets zou zeggen.

Tweed ging op zijn hurken zitten en stak zijn hand uit naar de botjes.

'Niet doen, Logan.' Abner haalde zijn telefoon uit zijn zak. 'Je kunt niets meer uitrichten, wie dat ook mag zijn. Daar is het al veel te laat voor. Beter om het aan de politie over te laten.'

De politie.

De woorden sneden door Billy heen als de pijl door het hert. Opeens kreeg hij geen lucht meer en ondanks de kou voelde hij dat het zweet hem uitbrak.

Net als alles in het leven van Billy Kwitcher zou zelfs het schieten van het hert beroerd voor hem uitpakken.

Lewis Garue was een man met veel gezichten: echtgenoot, vader van twee kinderen, lid van de Red Lake Band van de Chippewa Nation en vandaag rechercheur, hoewel hij in zijn eigen Toyota Land Cruiser reed in plaats van in een officiële Dodge Durango.

De vijftigjarige Garue, die al bijna vierentwintig jaar politiemann was en de laatste vijftien jaar rechercheur, had een solide lichaam en een korte nek die een efficiënt draaipunt vormde voor een vierkant hoofd. Zijn golvende zwarte haar, dat hij als kind in het reservaat veel langer had gedragen, was bijna helemaal wit geworden en hij had hangwangen gekregen.

Maar elke misdadiger die Garue op zijn pad trof, kon ervan getuigen dat je nog steeds geen geintjes met hem moest uithalen. Na vier jaar in het leger, waar hij bij de marechaussee had gezeten, was hij als worstelaar naar de Bemidji State University gegaan. Hij was afgestudeerd in de criminologie en had meteen een baan als hulpsheriff gekregen. Daarna was hij getrouwd met Anna Yellow Hawk, zijn jeugdliefde uit het nabijgelegen Red Lake Indian Reservation ten noorden van Bemidji (waar ze allebei waren opgegroeid), en had Garue een voor hem ideaal leven opgebouwd.

De zon stond nog laag in het zuiden en het was nog lang geen twaalf uur, maar Garues maag knorde nu al. Zijn vrouw had er altijd op gestaan dat hij en hun twee kinderen elke dag begonnen met een 'goed en gezond' ontbijt. Helaas voor Garue waren Anna's opvattingen over een goed en gezond ontbijt de laatste twintig jaar enigszins bijgesteld; in plaats van bacon, eieren en pannenkoekjes kreeg hij nu muesli, yoghurt en vers fruit. De rechercheur leek tegenwoordig altijd honger te hebben.

Hij had thuis zitten ontbijten toen hij de oproep hoorde over zijn walkietalkie. Drie jagers hadden iets gevonden in bos nummer vier van Bassinko Industries, ten zuidoosten van Bemidji. 'Iets', verder was de beschrijving niet gegaan...

Twee uur later was het bericht binnengekomen dat de hulpsheriffs die op de oproep hadden gereageerd er een rechercheur bij wilden hebben. Sheriff Ewell Preston had natuurlijk zijn beste man willen inzetten en had Garue erop afgestuurd.

Eigenlijk had de rechercheur vandaag vrij moeten hebben, ter compensatie van de overuren die hij de laatste twee weken had gemaakt met een serie overvallen op methamfetaminelaboratoria, maar daar had de ontdekking in het bos een stokje voor gestoken.

Hoewel hij in burger werkte, had Garue niet zijn gebruikelijke werkkleding aan, een overhemd met das en een sportief jack. Nou ja, de spijkerbroek was normaal, maar hij had de zwarte Rocky's met rubberzolen die hij altijd naar het werk droeg ingeruild voor laarzen en zijn overhemd vanmorgen op het hangertje laten hangen en gekozen voor een trui van de Minnesota Vikings. Hij was gewend aan de temperatuur in deze tijd van het jaar, net boven het vriespunt, en droeg geen jas.

Vanuit Bemidji nam Garue de US 2. Vervolgens reed hij over een landweg tot aan een andere tweebaansweg, die door Bassinko's bos nummer vier voerde. De weg was nat nu de sneeuw van de afgelopen nacht was gesmolten door de herfstzon. Een eindje verder liep een dienstweg terug en daar zag Garue drie patrouillewagens staan, met erachter een busje van het plaatselijke kantoor van het Minnesota Bureau of Criminal Apprehension oftewel de forensische dienst.

Toen Garue de weg op reed, kwam er een hulpsheriff naar voren die met opgestoken hand beduidde dat hij moest stoppen. Garue remde en liet het raampje zakken toen de hulpsheriff naar hem toe liep, een jonge knul met brede schouders en blond haar, een nieuweling die Swenson heette.

De hulpsheriff glimlachte tegen Garue. 'Sorry, meneer. Ik had uw auto niet herkend.'

'Je doet gewoon je werk. Dit is mijn eigen auto, jongen, dus het is logisch dat je die niet herkent. Was jij als eerste ter plekke?'

'Ja.' Swenson knikte. 'Samen met brigadier Condon. Hij kwam vlak na mij.'

‘Wanneer is de forensische dienst gearriveerd?’

‘Een halfuurtje na ons, ongeveer.’ Swenson keek op zijn horloge. ‘Iets meer dan een uur geleden dus.’

‘Hebben ze iets gevonden?’

Swenson haalde zijn schouders op. ‘Geen idee. Ik sta de hele tijd al hier... Wilt u hier langs de kant parkeren, dan kunt u gewoon het politielint volgen. Zo komt u er vanzelf.’

‘Bedankt, jongen,’ zei Garue.

De rechercheur parkeerde achter een patrouillewagen, stapte uit en liep over de dienstweg het bos in. Hij was misschien vijftig meter gevorderd toen hij een populier zag met politielint om de stam.

Het bos was hier niet zo dicht. Dit stuk was pas ergens in de afgelopen tien jaar gekapt. Bassinko kapte stukken van twintig tot dertig hectare in één keer en liet het bos dan veertig tot zestig jaar met rust voor er weer gekapt werd.

Toen hij dieper het bos in keek, zag Garue tien meter verderop weer een populier met politielint erom, en daarachter nog een en nog een.

Hij had al bijna een halve kilometer gelopen toen hij stemmen hoorde achter een heuveltje. Aan de andere kant van de korte helling trof Garue een handvol mannen aan die met de rug naar hem toe in een halve kring stonden. Iets opzij zag hij drie mannen in camouflagekleding, duidelijk jagers, met een hulpsheriff. Die vier mannen draaiden zich naar hem om toen hij dichterbij kwam.

De hulpsheriff, een lange, broodmagere man met net zulk wit haar als Garue, droeg ondanks de kille ochtend geen jas. Het geelbruine overhemd met de drie strepen die zijn rang aangaven en de bruine broek waren pas gestreken, en zijn glanzende zilverkleurige penning weerkaatste het zonlicht.

Craig Condon was oud genoeg en had er genoeg dienstjaren op zitten om met pensioen te gaan. Maar dat had hij niet gedaan. Zijn vrouw was ziek en Condon had de zorgverzekering nodig die bij de baan hoorde, dus was hij gebleven. Misschien langer dan gewenst, dacht Garue.

Condon knikte kort naar de rechercheur – een uitgebreidere begroeting dan de meeste mensen van hem kregen. Het smalle gezicht en de lange kin gaven de hulpsheriff een ernstige uitstraling, zelfs bij de zeldzame gelegenheden dat hij ergens de humor van inzag. Vandaag zou zo'n gelegenheid zich waarschijnlijk niet voordoen.

Naast Condon stond een soort menselijke kanonskogel, Daniel Abner, en toen Garue hem zag kreeg hij een wee gevoel in zijn maag, een misselijkheid die niets te maken had met het ontbijt dat zijn vrouw hem had voorgezet.

Vijftien jaar eerder was de verdwijning van Abners tienjarige dochter Amanda een van de eerste zaken geweest die Garue als rechercheur toebedeeld had gekregen. Garue en het hele Sheriff's Department, de afdeling Moordzaken van Bemidji en de regionale forensische dienst hadden meer dan een jaar onophoudelijk gewerkt, tot het lichaam van het meisje was aangetroffen in de kruipruimte van een huis aan de rand van de stad, waar het was begraven.

Het huis was eigendom van Abner zelf, maar was verhuurd aan een voormalige psychiatrische patiënt, Herbert Berryman, die een halfjaar na Amanda's verdwijning de stad had verlaten. Niemand had de man nog kunnen opsporen, zelfs de federale politie niet.

Garue knikte Abner toe, maar de gids staarde met een vergeten sigaret tussen zijn lippen niets ziend voor zich uit. Lewis Garue had het gevoel dat hij niet blij zou zijn met wat deze jagers hier vandaag hadden gevonden.

De andere mannen stonden in een halve kring om een apparaat dat eruitzag als een heel ingewikkelde handgrasmaaier. Aan de voorkant zat een enkel wiel dat zo van de BMX van Garues twaalfjarige zoon had kunnen komen. Aan het wiel zat een stang van een meter op ongeveer dertig centimeter van de grond. Aan de andere kant van de buis was een frame bevestigd waarin zich twee dozen bevonden. Uit dat frame stak een duwstang die uitliep in een T. Garue had het ding al eerder gezien – het was een bodemradar.

De man die het apparaat bediende was Fletcher Keegan, een lange vent met brede schouders van halverwege de dertig. Fletch was afgestudeerd aan de National Academy in Quantico en werkte

al vier jaar in de plaatselijke vestiging van de regionale forensische dienst. Hij en Garue waren hechte vrienden.

Twee van de andere mannen waren ook van de forensische dienst, hoewel Garue hen niet bij naam kende. Er stonden ook nog twee hulpsheriffs bij, een jongen van wie Garue de naam nog niet had opgevangen en Andy Salyard, die al zeven jaar bij het korps was.

Toen Keegan hem zag, zwaaide de technisch rechercheur even en hij wierp Garue een ietwat vermoeide blik toe voordat hij weer met het apparaat aan de gang ging. Garue knikte tegen de anderen en ging toen op Condon af, die hem tegemoet liep.

‘Slechte dag,’ vroeg Garue aan Condon.

De brigadier knikte. ‘Daar lijkt het wel op.’

‘Heeft iemand al met die jagers gepraat?’

‘Ik,’ zei Condon.

‘Wie van hen heeft het gevonden?’

Condon maakte een korte hoofdbeweging naar een magere jager. ‘Die daar. Hij heet William Kwitcher. Billy.’

Garue begon met de gids, Daniel Abner. De kale man leek aangeslagen. De moord op Abners dochter was een zware klap geweest voor beide ouders. Zijn vrouw, die niet kon omgaan met het verlies van hun enige kind, had zich uiteindelijk van hem laten scheiden en was in een andere staat gaan wonen. Het had de gids jaren gekost om weer een beetje een leven te krijgen.

Garue vroeg: ‘Wat hebben jullie precies gezien?’

Abner vertelde hoe Kwitcher bij toeval het skelet van een hand had ontdekt. Terwijl de gids praatte, moest Garue voortdurend denken aan de tragedie die Abner zelf had doorgemaakt.

Tweed en Kwitcher bevestigden wat Abner had gezegd. Alles leek te kloppen, maar er was iets aan Kwitcher wat Garue niet lekker zat. De magere man leek eerder nerveus dan geschokt na zijn gruwelijke vondst, maar er was ook nog iets anders. Angst? Schuldgevoelens, zelfs? Garue liet het even betijen, maar Kwitcher bleef een bliepje op zijn radar... Toen Garue het trio eindelijk liet gaan, was Kwitcher de eerste die ervandoor ging. Het bliepje werd groter...

Fletcher Keegan kwam bij Garue en Condon staan. Hij zette zijn honkbalpet af en ging met een hand door de bruine stoppels die voor zijn haar moesten doorgaan. Keegan had eerlijke bruine ogen, een vierkante kaak en brede schouders, het prototype van een echte Amerikaanse kerel, voor zover Garue kon beoordelen.

‘Wat is er?’ vroeg Garue toen hij Keegans frons zag.

‘We hebben een probleem.’

Al dat gezonde eten dat Anna hem bij het ontbijt had voorgeschoteld leek een gat in zijn maagwand te willen branden. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat het alleen maar een hand is, en verder niets?’

Keegan schudde zijn hoofd. ‘Nee, het is beslist een graf, dat klopt wel.’

‘Oké,’ zei Garue. ‘Dat is het slechte nieuws. Wat is dan het echt beroerde nieuws?’

Keegan haalde de telefoon van zijn riem en antwoordde: ‘De bodemradar heeft drie graven aangetroffen.’

‘Drie?’ herhaalde Garue.

‘Ja, drie.’ Keegan toetste iets in op zijn telefoon. ‘Iemand heeft hier zijn eigen kerkhofje aangelegd.’

Garue vroeg: ‘Wie bel je?’

‘De FBI,’ zei Keegan. De twee mannen keken elkaar strak aan. ‘Een van de gastinstructeurs op de National Academy, die was van de BAU.’

‘De wat?’

‘De Behavioral Analysis Unit.’

‘De profielschetsers, bedoel je?’

‘Ja. De man die ik bel is zo’n beetje de koning van de profielschetsers. Misschien heb je wel eens van hem gehoord.’

‘Wie mag dat wel zijn?’

‘David Rossi.’